

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, zast. JUDr. Dušanem Kučerou, advokátem, se sídlem Pekařská 12, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, se sídlem J. A. Bati 5637, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2012, č. j. 57 A 15/2011 - 14,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2012, č. j. 57 A 15/2011 - 14, **se zrušuje.**

II. Žaloba proti úkonu žalované ze dne 28. 1. 2011, č. j. KRPZ-3666-9/ČJ-2011-1500DP-PZE, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti úkonu žalované ze dne 28. 1. 2011, č. j. KRPZ-3666-9/ČJ-2011-1500DP-PZE.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28. 2. 2012, č. j. 57 A 15/2011 - 14, zamítl žalobu napadající úkon žalované ze dne 28. 1. 2011, č. j. KRPZ-3666-9/ČJ-2011-1500DP-PZE. Jím žalovaná sdělila žalobci, že neshledala důvody pro zahájení přezkumného řízení ve věci uložení blokové pokuty ze dne 2. 3. 2010 ve výši 1.000 Kč za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se žalobce dopustil porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a

o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, když nebyl za jízdy osobním automobilem připoután bezpečnostním pásem.

Soud v odůvodnění zmíněného rozsudku uvedl, že o přestupku žalobce bylo rozhodnuto v blokovém řízení, s čímž žalobce souhlasil. Žalobcem dodatečně předložená lékařská zpráva na věci nic nemění, protože kdyby ji žalobce měl k dispozici v době zjištění přestupku, mohl by se jí dovolávat a nesouhlasil by s uložením pokuty v blokovém řízení. Soud dále uvedl, že žalobce se svým souhlasem s projednáním věci v blokovém řízení zbavil možnosti přezkoumat rozhodnutí ve správním soudnictví. Podle soudu žalované nelze vytýkat, že neshledala důvody k zahájení přezkumného řízení a tuto skutečnost oznámila žalobci přípisem. V této souvislosti soud dodal, že k zahájení přezkumného řízení lze podat toliko podnět a na zahájení přezkumného řízení není právní nárok. Závěrem soud doplnil, že žalobce nenapadl správnost skutkových zjištění. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že dne 2. 3. 2010, kdy byl kontrolován policisty a kdy se měl dopustit předmětného přestupku, policistům sdělil, že nemůže být připoután bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů. To však nemohl doložit lékařským potvrzením, které v této době prokazatelně vlastnil. Tato skutečnost nicméně byla policisty mylně vyložena tak, že stěžovatel lékařské potvrzení nevlastní vůbec, a proto mu byla pokuta uložena nesprávně. Dále stěžovatel uvedl obsáhlou argumentaci, proč mu neměly být v registru řidičů zaznamenány za daný přestupek dva body. Z předložených materiálů podle stěžovatele vyplývá pochybení policistů, nicméně žalobou napadeným úkonem nebylo vyhověno jeho návrhu a nebylo zahájeno přezkumné řízení, ačkoliv je rozhodnutí vydané v blokovém řízení nezákonné. Na základě toho stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2012, č. j. 57 A 15/2011 - 14, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se s napadeným rozsudkem ztotožňuje, ačkoliv v daném případě mohla být žaloba odmítnuta. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V řízení o kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán jejím rozsahem. Rovněž tak je podle odstavce 4 téhož ustanovení vázán důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny, což však neplatí, bylo-li řízení před krajským soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Zmatečnost řízení před krajským soudem podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívá v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Přitom ke zmatečnosti řízení před krajským soudem došlo v nyní projednávané věci, takže Nejvyšší správní soud k ní musel přihlížet z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti namítnuta.

Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel podal žalobu proti úkonu žalované ve smyslu § 94 odst. 1 správního řádu, kterým bylo stěžovateli sděleno, že nebyly shledány důvody k zahájení přezkumného řízení. Této skutečnosti si byl vědom i krajský soud, neboť ve svém rozhodnutí opakovaně uváděl, že toto sdělení je žalobou napadeným rozhodnutím. Je zřejmé, že

žaloba směruje proti tomuto úkonu žalované a nikoliv přímo proti rozhodnutí vydaného v rámci blokového řízení. V takovém případě měl krajský soud aplikovat závěry judikatury představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, publikovaným pod č. 1831/2009 Sb. NSS. Podle něj *„přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu), je pouhým sdělením úřadu straně a není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; takový úkon je vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.].“*. Na základě toho Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud měl žalobu odmítnout, neboť jejímu věcnému projednání bránil nedostatek podmínek řízení. Krajský soud přesto žalobu projednal. Tím se dopustil zmatečnosti řízení a naplnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 téhož zákona přihlédl z úřední povinnosti, jak již bylo zmíněno.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a současně žalobu proti úkonu žalované ze dne 28. 1. 2011, č. j. KRPZ-3666-9/ČJ-2011-1500DP-PZE, odmítl. Vzhledem k nesplnění podmínek řízení se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcnými námitkami uplatněnými v kasační stížnosti.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a současně rozhodne o odmítnutí návrhu, je podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. povinen rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. Z tohoto důvodu musel Nejvyšší správní soud rozhodnout nejenom o nákladech řízení o kasační stížnosti, nýbrž i o nákladech řízení o žalobě. Ty však účastníkům řízení nepřiznal, neboť při odmítnutí návrhu nemá podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. žádný z nich právo na jejich náhradu. Není přitom podstatné, že napadeným rozsudkem došlo k zamítnutí žaloby, neboť z hlediska rozhodování o nákladech je podstatný celkový výsledek, a nikoliv dílčí úspěch účastníka řízení v některém stádiu řízení ve správním soudnictví.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

.

V Brně dne 8. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu